

# SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 15

1. AUGUST 1922

71. AARGANG

## MORMONISMENS BUDSKAB.

Resumé af Ældste *B. H. Roberts* Tale i Tabernaklet,  
Salt Lake City, den 21. Maj 1922.

Præsident Charles W. Penrose introducerede Ældste B. H. Roberts til Forsamlingen og meddelte, at Br. Roberts var kaldet til at præsidere over Øststaternes Mission, og om kort Tid vilde rejse til New York, Hovedsædet for denne Mission.

Ældste Roberts udtalte sin store Glæde over at mødes med de Hellige i Tabernaklet, og han var meget taknemmelig over, at han havde modtaget denne Beskikkelse, men han frygtede for, at hans Venner skulde blive skuffede over det Arbejde, han vilde være i Stand til at udføre.

Det var med fuld Bevidsthed om sin Ringhed, at han paa-tog sig dette Arbejde, der er forbundet med et stort Ansvar, thi denne Mission indbefatter 12 Stater og Distriktet Columbia, ialt 33 Millioner Indbyggere.

Dette Folk staar paa et særligt højt Kulturtrin, et Folk, som er den ledende Magt i Verden paa alle Civilisationens Om-raader, og det er et vanskeligt Spørgsmaal, hvilket Budskab

man skulde bringe et saadant Folk. Ansvarer er meget stort, men dette Folk behøver et Budskab, thi der er endnu store Muligheder for Oplysning.

Naar man tænker paa den store Verdenskrig, i hvilken de fleste af Kristendommens Nationer var indviklet, og paa den Skuffelse, ikke at kunne tilvejebringe en varig Fred, saa synes det i Sandhed ligesom, at den Fred, som var proklameret af Verdens Frelser, er bleven udsat.

Naar alle disse Ting tages i Betragtning, kan man tydelig se, at der er stor Nødvendighed for Lys, Sandhed og Tolerance.

Vi er alle overbeviste om, at Verden er i Besiddelse af menneskelig Visdom; men den mangler Kundskab om Gud, og det er vor Pligt at bringe dette Budskab til den.

At fremme Troen paa Gud er det mest nødvendige, og denne Tro vil da i Længden bedst ordne Verdens Forhold.

Skrifterne lærer os om en personlig Gud, den Gud, som blev aabenbaret legemligt og aandeligt i Jesus Kristus.

Dette var Guds Aabenbaring til Verden. Mange paastaar, at de kender Skrifterne, men der har været og er en stor Misforstaaelse, thi Kristendommen lærer, at Gud ikke er et personligt Væsen, men en Aand.

Der er Mennesker, der tror paa en personlig Gud, medens der er andre, som tror, at den eneste Gud er den Livskraft, der gennemstrømmer Rummet.

Ifølge den Aabenbaring, som blev given til Joseph Smith, forstaar vi, at Kristi Lys udgaar fra Gud og fylder det ubegrænsede Rum, og denne Tro kommer ikke i Modstrid med at tro, at Jesus Kristus er et personligt Væsen. At forbinde disse to Konceptioner er Mormonernes Mission til Verden.

Ældste Roberts havde fordybet sig i al Slags Teologi, men var blevet skuffet over ikke at finde nogen klar og tydelig Oplysning med Hensyn til Guds Hensigter.

Mange siger: »Her er Kristus« og »Sé, der er han«, men man finder ikke nogen bestemt Erklæring om Guds Hensigter med Jordens Skabelse og dens Beboere.

Mormonerne har et Budskab at bringe med Hensyn til dette Emne: Hensigten var, at Mennesket skulde have Prøver og ved egne Bestræbelser og Gerninger fortjene det evige Liv, en Fylde af Glæder, og endelig komme tilbage til Gud.

Den jordiske Tilværelse var tilvejebragt saaledes, at der kunde blive en Forening af Aand og Elementer, at Fremgang og Udvikling kunde gøres paa den Vej, der leder opad til en evig varende Nærværelse hos Gud.

Menneskets aandelige Liv beror paa Forening med Gud. Det var ved at bryde denne Forening, at Menneskets aandelige Død indtraadte.

Der er ogsaa et andet Budskab, som vi har at bringe til dette Land: Gud har sagt, at Amerika er et forjættet Land, og at alle, som skal bo i dette Land, maa tjene Gud, men hvis de ikke gør det, skal de blive udryddet.

Dette Budskab er værdigt vore bedste Bestræbelser: At bringe denne Nation til Omvendelse og frelse den fra den Ødelæggelse, som er forudsagt, hvis den ikke lytter til Guds Ord.

Vi maa bringe Budskabet ud eller staa fordomte for Gud. Maa Gud give os Styrke og Mod til at udføre dette Arbejde.

---

## JOHN TANNERS LEVNETSBESKRIVELSE.

(Oversat af *Morten A. C. Nicolaysen.*)

---

»I, saa mange, som blev døbt til Kristus, blev iført Kristus.« — »I er Kristi, og Kristus er Guds.« Paulus (Gal. 2. og Kor. 3. Kap.).

### 1. KAPITEL.

Ældste John Tanner, Søn af Joshua og Thankful Tanner og Bedstefader til Apostel Francis F. M. Lyman, blev født den 15. August 1778 i Staten Rhode Island. I en Alder af 13 Aar flyttede hans Forældre til Greenwich, Washington Amt, Sta-

ten New York, hvor han senere overtog Faderens Avlsgaard og Forretning. Tidlig i 1800 giftede han Tabitha Bently, i hvilket Ægteskab de fik Sønnen Elisha, født 23. Marts 1801. Moderen døde kort efter, den 9. April. Han ægtede senere Lydia Stewart, og de fik i dette Ægteskab otte Sønner og en Datter.

En Aften 1808, da han kom tilbage fra sit Arbejde, fandt han to af sine Børn bidt af Hunden, der var bleven »gal«, og medens han var i Færd med at lænke det rasende Dyr, blev han selv bidt i Benet. Han indsaa straks, der var ingen Tid at spille og greb en Uldsaks, hvormed han afklippede den angrebne Part og dryssede Salt i Saaret. Han havde paa denne Maade Held med at frelse sit eget Liv, og ved Hjælp af Medicin blev hans Børn ogsaa helbredet.

I Foraaret 1818 flyttede han med Familien til North West Bay, hvor en Søn og Datter blev født. I 1823 flyttede han til Byen Bolton, og her i 1825 fik de endnu en Søn. I Maj samme Aar døde hans Hustru Lydia. Han giftede senere Eliza Benwick, og de modtog fire Sønner i dette Ægteskab.

Til trods for Omsorgen, Arbejdet og Udgifterne, som var forbundne med at opdrage en saa stor Familie, saa havde han paa denne Tid erhvervet sig Formue og var bleven en Borger med megen Indflydelse og var almindelig kendt og agtet. Hans Navn var ensbetydende med Velgørenhed, Ærlighed og retskaffen Karakter.

John Tanner havde paa en for ham selv uforstaaelig Maade faaet en mærkelig og smertefuld Sygdom. Den lod til at være ukendt for den medicinske Verden og ikke i Stand til at kureres af den da kendte Videnskab. Hans venstre Ben fra Laaret og nedefter var opfyldt af sorte Saar, hvorigennem Benets Muskler, der havde formet sig som Rør, skød ud mod Overfladen, og ud fra hvilke der bestandig udsivede Materie.

Han havde engageret syv af de dygtigste Læger i Landet, men deres anvendte Videnskab bar ingen Frugt i Helbredelse, og den sidste, Dr. Black, sagde rent ud: »Jeg kan intet gøre, som kan hjælpe Dem.«

I seks Maaneder havde hans Fod ikke berørt Gulvet. Hele Tiden havde han været nødt til at holde Benet i ret Vinkel med Legemet, medens det hvilede paa Puder, som var anbragt paa en eller anden Genstand lige foran ham. Tiltrods for alle hans legemlige Lidelser var hans Sind dog livligt, og hans sympatetiske og ædelmodige Hjærte slog med utrættelig Tjenstiver for hans Medmenneskers Velfærd. Han tænkte, at Døden snart vilde være Følgen, og han søgte enhver Lejlighed til at gøre Godt.

Han havde faaet konstrueret en lille Vogn, hvori han uden Hjælp kunde bevæge sig selv omkring fra Sted til Sted. I Begyndelsen af September 1832 blev det bekendtgjort paa Stedet, hvor han boede, at to Ældster af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vilde tale en bestemt Aften paa et antydet Sted ikke langt fra Tanners Bolig. Han følte en vis Glæde ved at høre det, da han tænkte, det vilde skaffe ham en Anledning til at retlede de Vildfarne. Han var fortrolig med Biblen og følte sig dygtig nok til at bekæmpe Kætteri, særlig Mormonerne, og ved at drage til Felts mod dem kunde han gøre sine Medmennesker en stor Tjeneste. Det var hans Formaal og Forventninger, da den anmeldte Mødeaften indtraf. Han satte sig i sit Køretøj og ankom til Mødet med den selvtilidsfulde Følelse, at han skulde bringe »Mormonerne« til Tavshed, som han oprigtigt formodede, var religiøse Bedragere. Men længe førend Ældsterne Simon og Jared Carter havde sluttet deres Tale, var der kommen en underlig Forvandling over Tanners Sind, og da de sluttede Gudstjenesten, inviterede han dem begge til sit Hjem.

Den Aften kom der en ny Aand over ham. Efter at han havde tilbragt Aftenen i alvorlig Konversation med Ældsterne, og Klokkeren slog elleve, fortalte han Missionærerne, at han var rede til at blive døbt, men at det forekom ham, at det vilde blive umuligt at modtage Ordinancen. De spurgte: »Hvorfor ikke?« Han svarede paa Grund af sin Lammelse, og at han ikke havde sat sin Fod paa Gulvet de sidste seks Maaneder,

og det var ham umuligt at gøre det. En af Ældsterne spurgte ham, om han ikke troede, der var nok aandelig Kraft i Jesu Kristi Evangelium i fordums Dage til at helbrede alle Slags Sygdomme, hvortil han svarede bejaende. Han blev da spurgt, om han ikke troede, at den samme Aarsag frembragte de samme Virkninger i alle Tidsaldre, og om ikke der var tilstrækkelig Kraft i Evangeliet ogsaa nu til at helbrede ham. Tanner svarede, at en saadan Tanke ikke før havde fremstillet sig for ham, men han troede nu, at Herren kunde helbrede ham. Ældste Jared Carter rejste sig derpaa op og befalede ham i Jesu Kristi Navn at staa op og gaa; Tanner skildrer det med egne Ord: »Jeg stod op paa mine Ben, bortkastede mine Krykker, spadserede frem og tilbage over Gulvet, prisede Gud, og jeg følte mig lige saa let som en Fjer.«

Den samme Aften spadserede han tre Kvart Miles til George Søen og blev døbt af Simon Carter og spadserede tilbage, medens han takkede Gud for sin fuldstændige Helbredelse.

Straks efter blev han bekendt med »Visdomsordet«, og han holdt op med at nyde Tobak, Te og Kaffe samt den lejlighedsvisse Brug af stærke Drikke, og han nød dem aldrig mere Resten af sit Liv.

I Foraaret 1834 udstyrede han sine to Sønner John og Nathan og sendte dem til Kirtland, Staten Ohio, hvor de forenede sig med Zions Lejr (se »Joseph Smiths Levnedsløb«) og gik til Staten Missouri med Forspænd, Vogne og et første Klasses Udstyr. Senere paa Aaret udrustede han syv Familjer og sendte dem til Kirtland og Missouri.

Samme Efteraar solgte han to store Farne og to Tusinde og to Hundrede Akres Tømmerland som en Forberedelse til at flytte til Missouri det kommende Foraar. I Midten af December modtog han et Syn i en Drøm, at hans Nærværelse var nødvendig, og at han med det samme skulde gaa til den opbyggede Menighed i Vesten. Han meddelte sin Familie det instruerende Syn, og de gjorde straks Forberedelser til Opbrud, medens hans Naboer prøvede deres bedste paa at fra-

raade ham at rejse; men han følte sig overbevist om, at det var Guds Ærinde, han gik under en Krise, og intet kunde afholde ham fra at fuldføre det.

Juledag begyndte han Rejsen med hele sit jordiske Løse og tilbagelagde i Vinterens Kulde en Afstand af fem Hundrede Miles til Kirtland, hvor han ankom paa Sabbaten omkring den 20. Januar 1835.

Efter Ankomsten til Kirtland erfarede han, at paa det Tidspunkt, han havde haft den omtalte Tilkendegivelse, at han med det samme skulde forene sig med Kirkens Hovedorganisation, mødtes Profeten Joseph og andre Brødre i Bøn og bad Herren at sende dem en eller flere Brødre med Pengemidler til at indfri Pantegælden paa Jorderne, hvor Templet blev opført.

Anden Dagen efter Ankomsten til Kirtland blev Tanner og hans Son Sidney af Profeten indbudt til Hojraadets Møde, og de blev her oplyst om, at den før nævnte Pantehæftelse paa Kirtland Tempel-Grunden stod lige for Døren til at forfalde. Han laante straks Profeten 2000 Dollars. Grunden blev saaledes indfriet. Endvidere laante han til Tempel-Komitéen Hyrum Smith, Reynold Cahoon og Jared Carter tretten Tusinde Dollars i Købmandsvarer til Indkøbspris i New York. Disse Beløb var ikke indbefattet i hans frivillige Bidrag fra Tid til anden til Opførelsen af Templet. Sammen med Profeten og andre Brødre skrev han ogsaa under paa en Note for tredive Tusinde Dollars, som lød paa indkøbte Varer i New York. Disse Opofrelser maa siges at være et virkeligt Bevis paa hans Tillid til Profeten samt Gyldigheden og Vigtigheden af det Værk, han havde sluttet sig til.

Nedenstaaende følger en Kopi af den skriftlige Bevidnelse af hans Tjeneste som Ældste i Kirken.

»Til hvem det vedrører: Dette bevidner, at John Tanner er Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, organiseret den 6te April i det Herrens Aar et Tusinde otte Hundrede og tredive, og han er i Overensstemmelse med før-

nævnte Kirkes Regler og Anordninger ordineret til Ældste og er fuldgyldigt bemyndiget til at prædike Evangeliet overensstemmende med denne Tjenestes Autoritet.

Ifølge de tilfredsstillende Vidnesbyrd, som vi har om hans gode moralske Karakter og hans Iver for Retfærdighedens Sag og stærke Ønsker om at formaa Menneskene til at forsage det Onde og omfatte Sandheden, saa anbefaler vi ham tillidsfuldt til alle oprigtige og ærlige Mennesker som et værdigt Medlem af Samfundet.

Vi overdrager derfor i denne Kirkes Navn og med dens Myndighed denne vor værdige Broder i Herren dette Anbefalelsesbrev som et Bevis paa vor Agtelse; og vi beder for hans lykkelige Fremgang i vor Forløser's Navn.«

Givet under Ledelse af ovennævnte Kirkes Konference af Ældster, forsamlet i Kirtland, Geauga Amt, Ohio, den tredje Marts i det Herrens Aar et Tusinde otte Hundrede og seks og tredive.

*F. G. Williams,*  
Sekretær.

*Joseph Smith jun.,*  
Præsident.

(Fortsættes.)

## BETRAGTNINGER OVER JESU KRISTI JORDISKE FORHOLD.

Da Mennesket blev religiøst, saa det noget i Naturen, som gik ud over det materielle, og noget for sit eget vedkommende, der gik ud over Døden. Denne Følelse førte i Aartusinder til de besynderligste Vildfarelser, endda i meget plumpe Former, som vi endnu finder Levninger af hos Australiens indfødte Stammer. Religionen gjorde i flere Henseender Fremskridt under en glimrende Civilisation, der allerede i en meget fjern Oldtid udviklede sig f. Eks. i Kina, Babylonien og Ægypten. Kina kom tidlig til det Standpunkt, der kan betegnes som den sunde Fornuft, og det forhindrede, at Folket henfaldt til store Udskejelser.



Alt, hvad der kan opløfte Sjælen: Tro, Frihed, Retskaffenhed og Selvopofrelse, kom først til Verden ved de to store Folkeracer, som i én Betydning har skabt Menneskeheden, nemlig den indoeuropæiske og den semitiske. Den første religiøse Erkendelse hos den indoeuropæiske Race var naturalistisk, men det var en dyb og moralsk Naturalisme. Mennesket sluttede sig med en inderlig Kærlighed til Naturen, grebes af Anelsen af det uendelige, bar i sig Spiren til alt, hvad en Shakespeare, en Goethe, en Grundtvig skulde udtale.

Det er den semitiske Race, som har Æren af at have skabt Menneskehedens Religion. Længe før Historien begynder, bandede den beduinske Patriark, der havde holdt sig ren for en fordærvet Verdens Udskejelser, Vej for Verdens Tro. Mellem alle de semitiske Nomadestammer var Beni-Israel allerede bestemt til et uendeligt højt Kald.

Den Forbindelse, de stod i til Ægypten, bidrog til at forøge deres Afsky for Afgudsdyrkelsen. Ukendte Toner lød fra Israel, Toner om Fredens Genoprettelse, og at de skulde genfinde Edens Glæder. En Israels Profet — en Guds Tjener — sang med Begejstring denne Hymne.

»Thi han skod frem som en Kvist for hans Ansigt og som et Rodskud af tør Jord, han havde ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saa ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham. Han var foragtet og ikke at regne iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og forsøgt i Sygdom; og som en, for hvem han skjuler Ansigtet, foragtet, og vi agtede ham for intet. Visseligen han haver taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulde have Fred, og vi har faaet Lægedom ved hans Saar.

Vi fo'r vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej, men Herren lod alle vore Misgerninger komme over ham. Han blev trængt, og han blev gjort elendig, men han oplod ikke sin

Mund, som et Lam, der føres hen for at slagtes, og som et Faar, der er stumt overfor dem, som klipper det, og han oplod ikke sin Mund. Fra Trængsel og fra Dom er han borttagen, og hvem kan tale om hans Slægt? Thi han er bortreven fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelsers Skyld. Og man gav ham hans Grav hos de Ugudelige og hos den Rige i hans Død, uagtet han ikke havde gjort Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. Men Herren havde Behag i at knuse ham med Sygdom; naar hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skal han se Sæd og forlænge sine Dage; og Herrens Vilje skal lykkes ved hans Haand.« Esaias 53: 2. Det maa bemærkes, at den anden Del af Esaias Bog, at regne fra det 40. Kap., ikke er af Esaias.

Røveri og Fortvivlelse kastede de Troende ind i en Verden af Syner og Drømme. Den første Apokalypse, »Daniels Bog«, blev skreven. Den profetiske Aand blev ligesom genfødt, men under en Form, der var meget forskellig fra den forrige og med en mere aaben Sans for Verdens Bestemmelse. Daniels Bog gav saa at sige de messianske Forhaabninger deres mest fuldendte Udtryk.

Der er Sandsynlighed for, at Jesus fødtes i Nazareth, en lille By i Galilæa, og der maa gores ikke saa liden Vold paa de historiske Beretninger for at faa Bethlehem til at være hans Fødeby. Man véd ikke nøjagtig, naar han er født. Det var under Augustus's Regering, omtrent Aar 750 efter Roms Anlæggelse. Nogle Aar før vor nuværende Tidsregnings Begyndelse. Navnet Jesus er en Forvanskning af Navnet Josva. Galilæas Befolkning var meget blandet, hvad der antydes ved Navnet: »Gelil hagiojine — Hedningernes Kreds«. Der var mange Ikke-Jøder, Foniciere, Syrier, Arabere og Grækere. Omvendelse til Jødedommen var ikke sjældnen mellem en saa blandet Befolkning, og skal man undersøge Jesu Æt og paavise, hvilket Blod, der flød i hans Aarer, saa er Grundlaget meget spinkelt.

Da Jesus begyndte at virke paa egen Haand, kom han ind

i en glødende Atmosfære, der var avlet i Palæstina, mest ved Romernes Hjælp. Jesu Modforestillinger, som han fremlagde, havde han ikke lært i nogen Skole, men hans Sjæl var gennemtrængt af dem. Af vor Tvivl og Vaklen blev han aldrig berørt.

Jerusalem med sine højtidelige Doktorer, sine smagløse Kanonister og de gnavne Andægtige, vilde aldrig have betvunget Menneskeheden. Det er det nordlige, der har skænket Verden en Sulamith, den ydmyge kananæiske Kvinde, den lidenskabelige Magdalena, de gode Forældre Josef og Jomfru Maria. Norden har alene skabt Kristendommen, derimod er Jerusalem det rette Fædreland for Jøderne, der gennem Trængsler er naaet til os.

Josef døde, inden Jesus var traadt offentlig frem, og Maria blev da Familjens Overhoved, og det blev Grunden til, at han almindelig blev nævnet som Marias Søn. Efter hendes Mands Død følte Maria sig fremmed i Nazareth og flyttede til Kana, en By, der ligger i omtrent  $2\frac{1}{2}$  Mils Afstand fra Nazareth ved Foden af de Bjerge, der danner den nordlige Grænse af Asochisdalen.

Jesus drev samme Haandværk som sin Fader Josef, i dette laa intet ydmygende eller stødende. Jødernes Sædvaner førte uundgaaelig med sig, at den Mand, som hengav sig til aandelig Virksomhed, lærte et bestemt Haandværk. Jesus giftede sig ikke. Al den Kærlighed, som hans Sjæl rummede, koncentrerede sig om det, han ansaa for sit himmelske Kald. Den Følelse, han havde for Kvinder, skilte sig ikke fra den udelukkende Hengivenhed, som han nærrede for sin Idé. Han behandlede Kvinderne som Søstre.

De elskede ham højere end Værket, og han indgød sikkert større Kærlighed, end han selv nærrede. Som det ofte er Tilfældet med meget ophøjede Naturer, havde de ømme Følelser hos ham forandret sig til en uendelig Blidhed og antaget et ubeskrivelig poetisk Anstrøg, hvorved de henrives til at omfatte hele Verden.

Hvorledes Jesus har udviklet sig i den dunkle Periode af

sit Liv, med hvilke Betragtninger han først optraadte paa sin profetiske Bane, kan ingen svare paa, da hans Historie kun er kommen til os i spredte Beretninger og uden nogen nøjagtig Kronologi. Men levende Skabninger udvikles efter samme urokkelige Love. Afvigelse fra Loven betyder Standsning i Udviklingen.

For rigtig at forstaa og opfatte Jesu Storhed indtil dens mindste Afskygninger, maa man se bort fra alt, hvad der har stillet sig mellem Evangeliet og os. Deismen og Pantheismen er bleven Theologiens to Poler. Den moderne Rationalisme har tabt enhver frugtbar Bevidsthed om Guddommen.

I første Række, blandt den store Slægt af Guds sande Sønner, maa man stille Jesus. Det karakteristiske og det ejendommelige ved Jesus er, at han aldrig nævner noget om Syner. Gud taler til ham som til en Søn, han følte sig ét med Gud.

Han lever i Guds Skød, fordi han staar i uafbrudt Forbindelse med ham. Han behøver ikke Torden eller en brændende Tornebusk, en Aabenbaring i Uvejrs som Job, et Orakel som Grækenlands gamle Vismænd, en fortrolig Dæmon som Sokrates. Den højeste Bevidsthed, som Menneskeheden nogensinde har haft om Gud, var til Stede hos Jesus. Kirkefædrenes Spekulationer over Guddommens Væsen havde sit Udspring fra en hel anden Aand. Hele Jesu Theologi bestod i, at Gud umiddelbart opfattes som Fader. Dog indlod han sig aldrig paa nogen Bevisførelse overfor sine Disciple.

Jesu Stemme havde en usædvanlig Blidhed. En ubeskrivelig tillokkende Ynde udstraalede fra hans Person. Den lille Flok, som samlede sig omkring ham, var ikke nogen Sekt, men en Skole med fælles Aand, en Meddelksomhedens og Sagtmodighedens Aand. Hans elskede Karakter skabte en Slags magisk Kraft, som ingen var i Stand til at unddrage sig.

Ved Aar 28 efter vor Tidsregning, i Tiberius's 15. Regeringsaar, fremtraadte en ung Asket ved Navn Johanan (Johannes), hvis Ry udbredte sig over hele Palæstina, han var af præstelig Æt og fødtes i Byen Jutla nær Hebron.

Hebron var Patriarkernes By, der laa tæt op til Judæas Ørken. Johanan var fra Barndommen Nazir (Grad af Præstedømmet, der ved Løfte er bunden til Afholdenhed i visse Retninger). Omkring ham var samlet mange Disciple, der delte hans Liv og grublede over hans strenge Ord. Man kunde have troet sig henflyttet til Indiens Prædikanter, dersom man ikke i Mandens særegne Træk kunde anskueliggøre, at man i denne Mand havde den sidste Ætling af Israels store Profeter for sig.

(Fortsættes.)

## EN FRI, SUND OG STÆRK UNGDOM.

(Flyveskrift, udsendt af Landsforeningen »B. m. T.«)

Ungdom! Vi henvender os gennem dette Opraab til *Dig*. Vi ønsker at faa ikke blot den mandlige Ungdom, men ogsaa den unge Kvinde i Tale. Thi den Sag, der ligger os saa varmt paa Sinde, og som vi — saa alvorsfuldt som det er os muligt — vil søge at aabne Ungdommens Øjne for, er en betydningsfuld og folkenyttig Sag.

Ungdom! Du — som er kaldet til at bryde nye stolte Baner! Du, som føler Glæde ved at frigøre *Dig* for gamle træletunge Baand! Du, som løfter Hoved og Blik højt! Du, som skrider frem gennem Livets Vrimmel med Suset af Idealets Ørn omkring Din Pande! Ungdom! Lyt til kloge og erfarne Mænds Tale.

Vi opfordrer *Dig* til at være med i et *Frigørelses*-Arbejde, en Kamp mod lave og taabelige Væner.

Den Lænke, vi ønsker, Du skal sprænge, er Selskabelighedens og Skikkens Lænke. Vis, at Du vil handle som en fri ung Mand, en fri ung Kvinde.

*Erklær Krig mod Tobakken!*

Kloge Folk — Lærere, Læger, Videnskabsmænd, Ungdomsopdragere o. a. — siger, at Tobaksbrugen er en Fjende af Intelligens, Fremdrift, Sundhed, Sparsommelighed og Personlighed.

*Lærere* hævder, at Cigaretrygningen særlig præger Drengene i Skolen. De svækkes i deres bedste Evner, bliver ugidelige, uopmærksomme, ligegyldige. Og naar Livets Kamp begynder for disse nikotiniserede Børn, bliver de ofte skubbet agterud af de friske og sunde Karakterer. De bliver mange Gange Tyve af Trang til Tobak. Og tit maa de allerede i deres første Ungdomsaar bøde bag Fængslets Mure for deres let-sindige Lyst til Cigaretter.

*Det er derfor dumt at ryge.*

*Lægernes Rost* er ofte blevet løftet advarende for at vise Ungdommen, at Tobak er en Fjende af Sundhed og Kraft. Tobakken øver en skadelig Indflydelse paa Hjernens fine Tankecentre, paa Hjertets vigtige Virksomhed, paa Nervesystemet, Viljeslivet og hele det almindelige Velbefindende. I vor Tid, hvor *Sporten* spiller en saa dominerende Rolle i Samfundslivet, og hvor *den unge Mand*, der har det mest trænedede og modstandsdygtige Legeme, har de *største* Chancer for at vinde fremad — i *vor Tid* ser man flere og flere fremragende Sportsfolk give Tobakken Løbepas. De véd, at Cigaretten er en lumsk og farlig Fjende, der kan slappe Muskels Kraft, svække Synets Styrke og tære paa Viljen og Energien.

*Det er derfor sundhedsfarligt at ryge.*

*Ungdomsledere* raaber ligeledes til Kamp mod Tobakken. De har Gang paa Gang set det Arbejde, de møjsommeligt har bygget op, blive skadet og dræbt, naar Lysten til Tobak, der altid følges af Lysten til Alkohol, greb Ungdommen. Alle Skoleledere hævder, at det først og fremmest gælder om at skabe *Karakterer, Personligheder* i vor Tid. Men Tobakken giver *ikke* Mandighed, Kløgt eller et andet Plus. Den gør ufril! Den binder med snærende Baand! Den hæmmer den Unge paa Vejen op mod Stjernerne, op mod de høje Maal.

*Det er derfor karakterløst at ryge.*

Og *et endnu!* Det er *grimt!*

Ungdom! Betragt de to Typer, Du ofte møder paa Din Vej: *den friske, rankryggede og sunde Ungersvend*, der søger

Kundskab og øver Idræt i sin Fritid. Og den blege, gule, leddeløse Slapfyr, der med udslukt Blik driver gennem Gaden.

Hvem af disse vil *Du* ligne?

*Hvad* vil *Du* vælge:

Den dumme, sundhedsfarlige, karakterdræbende og grimme Tobaksrygning. Eller det smukke, sundhedsbefordrende, kloge *Afhold fra al Tobak!*

Vi tror, *Du* vil vælge *ret*. Og derfor lyder vort Raad til *Dig*: *Slut Dig til Landsforeningen »Bort med Tobakken«.*

Bliv fri! Bliv sund! Bliv stærk!

Eigil Sølve.

---

*Jakob I af England* protesterede paa det kraftigste mod Tobakken.

»Borgere!« udraabte han, »hvis der findes Skam hos Eder, saa aflæg denne sundhedsfarlige Tobakslast, som er opblomstret i Skam, udbredt gennem Daarskab, som vækker Guds Vrede, forstyrrer Legemets Sundhed, bringer Økonomien i Uorden og nedværdiger Fædrelandets Sønner.«

---

Mennesker, som klager og snakker meget, har ikke stor Respekt for Sandhed.

---

Visdom kommer ikke ind i en Sjæl, som tænker paa Ondt, ej heller bor den i et Legeme, som er Synden undergivet.

\*

Vogter Eder for unyttig Knur, og holder Eders Tunge fra Bagtalelse, thi det, som I tale hemmeligt, skal ikke gaa uanset hen, men en Mund, som lyver, dræber Sjælen.

\*

Gud skabte Mennesket til Uforkrænkelighed og gjorde ham til sit eget Væsens Billede. (Visdoms Bog).

---

## FOR MENNESKEHEDENS VEL.

Skriv paa Drikkehusets Mur,  
 skriv paa Fængslets mørke Bur,  
 skriv paa hvert et Spillebord,  
 skriv, o skriv det Alvorsord:

»Hvor der er Drik, er Fare«.

Skriv paa Arbejdshusets Dør,  
 skriv, hvad Drikken daglig gør,  
 skriv paa Skoledrengens Pult,  
 skriv det ned, hold intet skjult:

»Hvor der er Drik, er Fare«.

Skriv det paa hin Tue lav,  
 som betegner Drankers Gray,  
 skriv det stort, til Spot og Spe,  
 skriv, saa hver og en kan se:

»Hvor der er Drik, er Fare«.

Skriv paa Skibets Ror og Stavn,  
 skriv paa Hav og skriv i Havn,  
 skriv langs Vejen, hvor Du gaar,  
 skriv, saa Folk den Skrift forstaar:

»Hvor der er Drik, er Fare«.

Skriv saa i Dit Hjærte ind,  
 at ved trællebaaret Sind  
 vindes ej Guds Kærlighed,  
 som han sendte til os ned.

»Hos ham er Fred og ingen Fare«.

*L. Caspersen.*

### INDHOLD:

Mormonismens Budskab .. 225	sti jordiske Forhold (fort-
John Tanners Levnetsbe-	sættes)..... 232
beskrivelse (fortsættes)... 227	En fri, sund og stærk Ungdom 237
Betragtninger over Jesu Kri-	For Menneskehedens Vel .. 240